

la veu

1.995-2.015

de Benicarló
de Benicarló

20 ANYS

LA PROPERA SETMANA TENIM FESTA, TORNEM EL DIA 4 DE SETEMBRE!

LA VEU DE BENICARLÓ: VINT ANYS

text REDACCIÓ

L'agost del 95 un grup (grupuscle?) de benicarlandos emprenedors -quan empenedor no volia dir exactament el que vol dir ara- van pensar que el nostre poble necessitava una publicació periòdica que fóra, en certa mesura, digna successora d'allò que va ser el *Benicarló Crònica*. Una revista clarament valencianista, valenta, amena, amb la col·laboració de les millors plomes locals. Era aquest un moment en què a Benicarló no hi havia cap publicació periòdica, cap. Som un poble d'excessos. Ara, després de vint anys i diverses baixades del Barranquet, pot ser un bon moment per fer un balanç no ja només de l'evolució -poca, tot siga dit- de *La Veu de Benicarló* sinó també de les transformacions -poques, tot siga dit- de Benicarló.

Deia Gardel amb aquella veu aflautada amb què el castigaven les gravacions de l'època que *veinte años no es nada*. Però sí, vint anys són molts i molt. Si més no potencialment. En cinc lustres hi ha pobles que no els coneix ni *la madre que los parió* i hi ha revistes que han aconseguit adaptar-se als temps mantenint la seua identitat però augmentant els lectors i millorant la seua presentació.

A Benicarló el coneixeria fins i tot algú que no haguera estat ací des de la guerra de Cuba i *La Veu*, fidel sempre fidel i coherent sempre coherent, es manté igual de «fresca» que el primer dia.

Benicarló comptarà amb un nou centre industrial
El polígon s'instal·larà a la partida Collet

En aquesta il·lustració poden observar com la carretera Benicarló-Càlig travessa el Polígon Industrial

SUMARI

<ul style="list-style-type: none"> ✓ Local P.3. Polígon industrial P.4. Tanatori P.4. Biblioteca del Mar P.5. 092 P.5. Beques agrícoles P.5. Tractament mosca 	<ul style="list-style-type: none"> ✓ Cultura P.9. Coral Kylix P.9. Exposició Urquizu P.10. Dies gloriosos P.10. Comerç solidari P.11. L'home i els pobles P.11. Llibres 	<ul style="list-style-type: none"> P.13. Triangular Futbol-Sala P.13. Marató Popular P.14. Torneig d'estiu P.14. Torneig de bàsket P.14. Amunt i avall P.14. Tennis
<ul style="list-style-type: none"> ✓ Societat P.6. Actualitat gràfica P.8. Estudiants a Alemanya 	<ul style="list-style-type: none"> ✓ Esports P.12. Presentació CD Benicarló P.12. Campus Pichi Alonso 	<ul style="list-style-type: none"> ✓ Agenda i serveis ✓ Última P.16. Ni creix ni meix Els bous i Benicarló

ve de la pàgina anterior

EN VINT ANYS A BENICARLÓ...

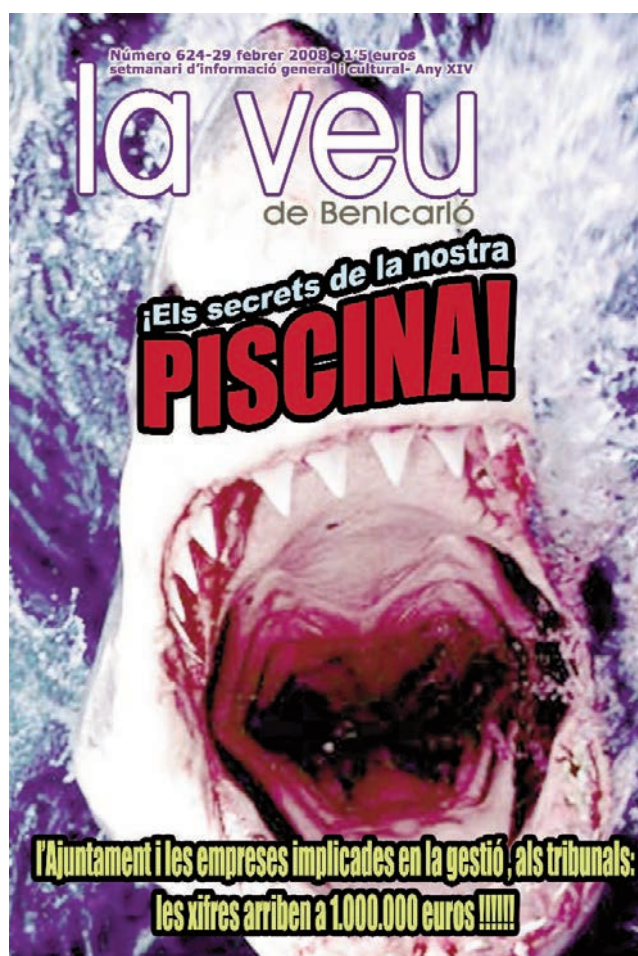
No podem dir que no s'haja fet res, no. Seria injust. S'han fet obres imprescindibles i moltes de prescindibles, hi ha hagut molta gent en aqueix ajuntament preocupada de veritat pel poble i que s'hi han deixat l'ànima a procurar fer un Benicarló millor. Però també és sobretot cert que l'evolució, la millora, dels pobles del costat -Peníscola i Vinaròs, que tenen un nom- ha estat tremendament més important que la d'ací. No ens posem a comparar perquè podem acabar plorant. Potser siga deixadesa, incompetència, un localisme mal entés o vés a saber què però el fet és que Benicarló és el poble que hi ha entre els altres dos.

És més, hom coincidirà que molts dels diners invertits per diverses administracions hi han estat mal invertits. Unes mostres. ¿Algú creu que la plaça Constitució i tots els seus guarniments -un magnífic espai que s'haguera pogut aprofitar per fer una cosa digna- ha estat un lloc on s'han invertit bé els diners? Estic segur que no. Un gran empastre, zero responsables. ¿Algú creu que el magnífic nyap en què s'ha convertit el port de Benicarló -segur que hi ha unanimitat a considerar que el port és molt més lleig ara que fa vint anys- és un lloc on s'han invertit bé els diners? Un grandíssim empastre, zero responsables. Són dos exemples de diners malbaratats per incompetència. Sí, aquest és el nom, incompetència.

En aquests vint anys hem vist, és de justícia dir-ho, aparéixer nous carrers, infraestructures esportives digníssimes, un MUCBE que podria ser l'enveja de la comarca i, sobretot, una vitalitat associativa magnífica que tots els ajuntaments se n'han encarregat de mantindre. És cert. Ara fins i tot podem parlar de tindre una depuradora (pagada i repagada), un centre de salut nou i, ah, una escola nova en construcció.

Però són moltes les promeses que s'han quedat pel camí i que han fet que Benicarló continue instal·lat en una comoditat que ha permés que els altres -no cal repetir qui-ens passen la mà per la cara. A tall d'exemples.

El passeig Sud (no la xapussa que han fet ara i que hauran de tornar a desfer), que amb tantes promeses que estava a tants pressupostos de l'estat, ha sigut com el Guadiana, apareixia i desapareixia... fins que ha desaparegut del tot. O els problemes dels accessos al poble que majoritàriament són per ponts soterrats i, des de sempre, s'inuden cada vegada que plou una mica i ens quedem literalment incomunicats com aquells poblets de les muntanyes. O el tram final de la ratlla del terme que és, cada gota freda o llevatadeta ho veiem, la nova bassa olímpica on suren els contenidors, per no haver canalitzat el pont que uneix Benicarló i Peníscola. O el nostre tram de la carretera vella de Peníscola que havia de fer la barbaritat valenciana

ve de la pàgina anterior

i pel qual Marcelino Domingo va dir que dimitiria en el seu moment però que ni va dimitir ni es va fer com cal (una maneta de quitrà pagat per nosaltres... i res més. Com el tram de Peníscola, no? I sense pont pel Barranquet. O la Mar Xica Costa Nord (tot i les promeses del *millor alcalde de Benicarló* que li van dir alguns ciutadans/ciudadanos) on l'únic que s'ha fet són dos talussos i a esperar temps millors). O el centre Comercial de Palau (zona inundable on n'hi haja), que duu agonitzant per culpa que qui el va autoritzar (Jaime Mundo li diuen) no va obligar a fer els accessos com cal i ara carreteres no dóna permisos si no és fan com toca (i no per baix del pont de la 340 del riu sec).

Per no parlar del món de l'ensenyament on les úniques reformes serioses que es veuen es fan als col·legis privats. Si bé sí que s'han fet coses a primària (el nou col·legi Àngel Esteban o el Ródenas), a secundària les coses continuen igual: el Coromines continua amb els tallers de metall que deien convertits en un espai desapropiat i el Ramon Cid amb unes aules de l'antiga escola Jaume I que no són pròpies de l'època. Un «percert». Ara que estarà fet l'Àngel Esteban i hi haurà lloc als centres públics per posar tots els xiquets menuts es «desconcertarà» amb la Consolació o tirarem de veta com sempre?

I no cal seguir perquè no ens ho mereixem, que vénen festes i ens convé estar tranquils.

EN VINT ANYS A LA VEU...

Ha passat molta gent, han passat moltes coses. Ara des d'ací hom esperaria una dosi d'autobombo merescuda. Clar, com que no ens lloa ni mínimament ningú, bé ens hauríem d'estimar nosaltres mateixos. Però no. No som així. Som conscients -ho som?- de les nostres limitacions, de les nostres fòbies i dels nostres defectes en general. Tot i que per *La Veu* hi ha passat molta gent és del tot veritat que no s'han assolit alguns objectius importants. El més important de tots, la popularitat. Aquesta és una revista de minories. Selectes minories però minories al cap i a la fi. I aquest és el més gran fracàs de *La Veu de Benicarló*. En vint anys no s'ha aconseguit tindre visibilitat als comerços locals, ni als quioscos tampoc. En vint anys no han augmentat els lectors d'una manera proporcional al temps de publicació. En vint anys han estat ben pocs els que li han escrit cartes a la directora queixant-se de qualsevol cosa. No s'ha acabat d'evolucionar, no s'ha progressat adequadament. Segur que aquestes paraules alegraran més d'un, però mai hem tingut pretensions i mai hem tingut voluntat d'enganyar ningú. Ens haguera agradat que el jovent s'hi haguera engrescat, que la gent més gran s'haguera acostumat a llegir en valencià. Però no ha estat així. Compte, no ens hem de flagel·lar. A la joventut «conscienciada» -en general- només li interessa la immediatesa en el món de la informació: quatre titulars, alguna entradeta de notícia i sobretot el format digital; això del paper és per embolicar entrepans. Tampoc s'ha de

pensar que altres publicacions locals deuen el seu èxit a la seua línia editorial; quantes revistes vendrien si no fóra per la gran quantitat de fotografies de gent que hi apareixen?

En vint anys hi ha hagut temps per haver aconseguit aglutinar tot el valencianisme (o catalanisme si es vol) local i aconseguir fer una referència i un mitjà de consens. Però en vint anys hi ha hagut temps també de tot el contrari. I aquest deu ser també un gran fracàs de la revista. Hi ha gent que ha deixat de parlar-se amb membres de la redacció per coses que s'hi han publicat o que no s'hi han publicat. Una veritable llàstima!

Malgrat tot, a empentes i redolons si es vol, d'ací no res segurament arribarem als mil números. Mil números reals. Mil exemplars. Llavors serà el moment de parlar d'anècdotes, de persones, d'assoliments. Ara celebrem els vint anys. Vint anys, malgrat Gardel, són una eternitat. Hi han caigut molts de cabells i uns altres s'hi han tornat blancs. I *La Veu* ha estat al peu del canó. Contant les coses com les ha vist, amb honestat, amb ideologia però amb independència, amb originalitat, frescor, sense caspa, amb la cara alta i mirant als ulls.

D'ací unes setmanes arribarem a les mil *Veus*. La revista degana i que ha durat més anys de tota la història de les publicacions locals. I en valencià.

Llarga vida a *La Veu de Benicarló*.

Celebrar el vinté aniversari de qualsevol publicació és, avui en dia, tot un èxit. I més encara si es tracta d'un setmanari com La Veu de Benicarló, escrit en valencià, amb un gran esperit crític i un sentit de la ironia ben esmolat.

He de reconèixer que sóc, des del principi, una fidel seguidora de la vostra publicació, dels vostres comentaris punyents, de la secció de la Carxofa i de la Panissola, i sobretot de la Colla de Tafaners, que ens aporten cada setmana la seua particular visió de les coses que passen (o no passen) a la nostra ciutat.

E s p e r o poder seguir disfrutant de La Veu a l m e n y s durant 20 anys més. Felicitats!

Xaro Miralles Ferrando.
Alcaldessa de Benicarló.

En primer lloc donar-vos l'enhorabona, no és fàcil fer 20 anys de camí i arribar a quasi 1000 publicacions, ho sabem.

Compromís com a força plenament valencianista està molt satisfet que una publicació en valencià haja arribat a aquest aniversari. Gràcies.

Està clar que cadascú políticament pensa de manera diferent als altres. LA VEU si més no, ha reunit de diferents persones, tant notícies com opinions. Però el que sempre ha recollit LA VEU ha sigut l'opinió i el pensament de la gent del carrer, a peu de plaça, cosa que de vegades no han/hem sabut fer els polítics locals en aquests darrers vint anys. Un model polític que comença a canviar. Potser hem après de LA VEU.

LA VEU a més a més ha deixat una hemeroteca fascinant per a saber com i qui l'ha encertat i com i qui és va equivocar fent política. Revisar LA VEU és com mirar-nos al nostre interior, a la nostra ànima, com a persones i com a poble.

Tan de bo puguem gaudir per sempre d'una publicació crítica que reflexa la veu benicarlanda. Per molts anys.

Joan Manel Ferrer, Compromís, Benicarló.

Encara que podríem pensar que vint anys no són res, l'experiència ens demostra que són quasi un infinit en un mitjà de comunicació local, i més fins i tot tractant-se de premsa escrita. Per això donem l'enhorabona a tots els que han fet possible esta aventura periodística, l'objectiu dels quals ha sigut informar d'assumptes fonamentalment polítics i donar-li la importància que es mereix la política local en la vida quotidiana. La Veu de Benicarló ha contribuït àmpliament a la difusió dels assumptes de política local, sent aquest el focus del seu periodisme.

Als ciutadans, de vegades se'ns oblidava que les decisions polítiques tenen un impacte directe en les nostres vides, per la qual cosa ha sigut fonamental l'activitat de difusió realitzada des de La Veu de Benicarló.

Per tot això, volem aprofitar el seu 20 aniversari per a felicitar-los, però sobretot per a donar-los les gràcies per la seua contribució en l'accés a la informació i a l'aproximació de la política al ciutadà de peu en el dia a dia. Esperem que este mitjà gaudisca de salut per a poder viure molts anys més prestant este servei a la societat de Benicarló.

Benjamín Martí, Portaveu del grup municipal de Ciutadans Benicarló

FESTES POPULARS PER A BENICARLANDOS I VISITANTS

text REDACCI

Maricint Quixal Orero té 18 anys i és la Reina de les Festes de Benicarló. Des que va nàixer tenia clar que algun dia ocuparia el càrrec perquè "la meua mare fa ara 25 anys que va ser Reina i m'ha transmès com de bé ho va passar i l'experiència tan bonica que va viure. És una decisió que jo tenia molt clara", assegura. La jove viurà en primera fila els més de 250 actes que omplen el llibre de festes, juntament amb les dames que componen la seua Cort d'honor. Vuit joves i quatre xiquetes que comparteixen amb ella la il·lusió de representar a Benicarló. I també en un lloc d'honor estarà Camille Vernat, la Dulcinea que representa a tots els estiuejants de la ciutat. En línies generals, el programa manté els actes més tradicionals i s'incorporen altres nous, amb la voluntat declarada de donar-li un caràcter més popular a tots i cadascun dels actes programats.

El Mesódromo repetirà edició i es tornarà a organitzar enguany amb algunes novetats, com són els espectacles que es programaran cada nit per animar al públic. Estarà obert del 22 al 30 d'agost, és a dir, tota la setmana de Festes. Els actes tradicionals com la Nit del Certamen (dissabte 22), la Gala d'Entitats (dimecres 26) o el sopar de pa i porta (dimarts 25) es mantindran en la programació amb les mateixes característiques que els últims anys. Pel que fa al dia gran de les festes, Sant Bartomeu, enguany, la missa tindrà lloc al matí i la processó a la tarda. A la nit, tindrà lloc la mascletà nocturna des de la plaça de la Constitució.

En l'apartat musical, destaquen els concerts d'Efecto Pasillo (dissabte 29) i de Pepet i Marieta (diumenge 23). Pel que fa als bous, enguany hi ha programats cinc dies d'espectacles taurins, amb les tradicionals entrades de bous i bous embolats. També haurà mercat romà del 28 al 30 d'agost i la tradicional desfilada de carrosses i el castell de focs artificials, que tancaran les festes el diumenge dia 30.

Un any més, la UPCCA (Unitat de Prevenció Comunitària de Conductes Addictives), dependent de la Regidoria de Benestar Social, participarà activament de les Festes

Patronals a través d'una sèrie d'accions dirigides als joves i amb un missatge molt clar: conscienciar sobre l'ús responsable de l'alcohol i altres substàncies addictives. Una de les iniciatives més originals de la campanya d'enguany ha estat la producció d'un anunci que incideix especialment en els efectes del consum abusiu de alcohol i altres drogues. Elaborat pels joves que participen en el programa per a adolescents Generació, l'anunci també aporta alternatives i eines que ajuden a mantenir el control i a generar actituds responsables durant l'oci nocturn. En definitiva, ofereix un model de festa més saludable. També s'ha arribat a un acord amb Creu Roja per a instal·lar, dins del recinte, un espai de prevenció activa que estarà gestionat per voluntaris de l'entitat on haurà informació, assessorament sobre els diferents models de festa, i mecanismes per a tenir un major control a l'hora de consumir alcohol i altres substàncies.

Gastronomia i moda s'alien per a dinamitzar el Mesódromo

text REDACCI

La segona edició del Mesón de la tapa i el vi comptarà amb nombroses activitats que amenitzaran les nits del recinte. La novetat més significativa serà la Gastrofashion, una aposta per impulsar la gastronomia i el comerç amb la col·laboració de 35 establiments comercials.

Els responsables del Mesódromo i la Unió de Comerços de Benicarló han unit esforços per tal que la segona edició del Mesón de la tapa i el vi siga un èxit de públic. I el resultat serà la celebració, el 23 d'agost, de la primera Gastrofashion de Benicarló, que comptarà amb la participació de fins a 35 establiments comercials de Benicarló entre botigues de roba, sabateries, òptiques, establiments de complements i manualitats, etc. L'objectiu és convertir el Mesódromo en una passarel·la de moda on tindran cabuda, a més, altres tipus d'espectacles i actuacions. Tant la presidenta de la Unió de Comerços, María José Batiste, com el responsable del

Mesódromo i de la Gastrofashion, Iván Alemán, xef i propietari del Restaurant San Rafael, s'han bolcat en el projecte, que consideren que serà positiu «tant per als comerços com per al Mesón». Per la seua banda, el regidor de Festes, Ilde Añó, i la regidora de Comerç i Turisme, Rosana Marzá, han mostrat tot el seu suport a aquesta iniciativa i han assegurat que «és una idea que volem potenciar per a aplicar a futures iniciatives».

Paral·lelament, a la Gastrofashion, el Mesódromo ha organitzat altres activitats durant la setmana que contribuiran a dinamitzar l'espai: el dia 24 hi haurà una exhibició del Club Madison, el 28 d'agost una demostració de folklore equatorià i el dia 29 una exhibició de capoeira.

Enguany, el Mesón de la tapa i el vi, que s'ubicarà al costat de la plaça de Mossén Tomás, amplia l'horari i estarà obert de 12.00 a 16.00 hores i de 20.00 a 2.00 hores de la matinada. El preu dels tiquets serà de tres euros, que inclouran la possibilitat de consumir una tapa i una beguda, dos begudes o dos tapes.

L'Escola d'Estiu finalitza amb 272 alumnes inscrits

text REDACCI

Les activitats de l'Escola d'Estiu de Benicarló han finalitzat amb un balanç de 272 alumnes inscrits, concentrats sobretot en els torns del mes de juliol i en les franges d'edat més curtes (de 3 a 5 anys). Enguany, han estat 110 els xiquets i xiquetes que han rebut beca per a cobrir les despeses de les activitats i el menjador.

Un any més, l'Escola d'Estiu de Benicarló ha posat el punt i final amb un bon balanç per part de la Regidoria de Benestar Social. Un total de 272 xiquets i xiquetes, distribuïts entre els diferents torns que s'han ofert durant el mes de juliol i primera setmana d'agost, han disfrutat diàriament de les activitats programades al CEIP Martínez Ródenas i CEIP Marqués de Benicarló, complint d'aquesta manera els dos objectius bàsics de l'Escola, que són oferir activitats d'oci i de lleure a tots els xiquets i xiquetes durant les vacances de l'estiu i facilitar la conciliació de la vida familiar i laboral així com la recerca activa d'ocupació. Els més menuts (en edats d'entre 3 i 5 anys) han estat els alumnes més nombrosos, així com també la franja que va dels 5 als 8 anys.

Enguany, per segon any consecutiu, l'Ajuntament s'ha acollit a una subvenció de la Conselleria de Benestar Social per a desenvolupar programes d'atenció a menors que li ha permés becar 110 alumnes. La subvenció, que ha estat de més de 27.000 euros, ha cobert el cost econòmic de les despeses de les activitats i el servei de menjador.

997

la veu de Benicarló
DES DEL 18
D'AGOST DE 1995

LA VEU, una meravellosa anomalia

ÀLEX GOZALBO

Abans d'assistir a la meua primera classe a la Facultat de Comunicació, vaig batejar-me periodísticament a LA VEU DE BENICARLÓ. Recordo l'entusiasme de la presentació del projecte a la sala d'actes de La Caixa Rural i, sobretot, les reunions prèvies al primer exemplar, que va arribar als quioscos el 18 d'agost de 1995, ara fa 20 anys. Eren animades converses sobre quin model de mitjà de comunicació necessitava el nostre poble. Teníem més propostes que pàgines i això ens va obligar a allargar uns debats que, acompanyats de granissats i cafès, acostumaven a convertir-se en apassionades tertúlies sobre la nostra població.

Un dels trets diferencials de la publicació, la llengua, ni tan sols va ser debatut, ja que tots vam donar per fet des d'un primer moment que el mitjà de comunicació que ens agradaria consumir havia d'estar escrit en l'idioma que tots parlàvem a casa. Aquesta normalitat ha estat una de les senyes d'identitat d'un projecte gens artificial que mai ha estat vist com un negoci. L'únic objectiu econòmic era poder pagar la impremta del següent exemplar.

La publicació, això és cert, ha estat més llegida que comprada, però ha aconseguit fidelitzar un grup de benicarlandos que relacionen l'arribada del cap de setmana amb la lectura de la revista. La gent se sent de LA VEU i aquest sentiment de pertinença no té preu. El mitjà de comunicació s'ha fet un espai en un imaginari emocional en què també hi ha carxofes torrades o pals de polo amb premi.

Durant uns anys en què polítics de tots els colors no han estat a l'altura dels seus veïns, LA VEU ha servit per potenciar l'autoestima dels benicarlandos. Tot i ser crítica, la publicació ha volgut ser optimista i ha posat l'accent en la gent emprenedora. Tenim bons investigadors, escriptors, músics o esportistes locals, però massa sovint són més reconeguts a fora que a casa.

Nosaltres som de celebrar i mantenir un mitjà de comunicació a Benicarló durant 20 anys és una eternitat. Ens ha costat molt, però estem orgullosos de la feina feta. Tot i les dificultats, ens n'hem sortit. L'equip humà que ha fet possible aquest miracle comunicatiu, aquesta meravellosa anomalia, és increïble i encara no ha perdut l'entusiasme. A tres setmanes d'arribar a l'exemplar número 1.000, ens queden moltes coses per explicar. Ens ajudes?

20 EL CÒMIC

Per Xavi Burriel

Viatge cap a les ...1000

EL CÒMIC

Per Xavi Burriel

"20 Anys"

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA

Consell de Redacció:
 NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTILLO, TONYO FIBLA,
 JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
 C/ Sant Francesc, 95
 Casal Municipal
 12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
veubenicarlo@gmail.com

Amb el suport

COL·LA

Col·la
 XAVIER
 RAMON PA
 JESÚS M
 J.M. SA

LABORA: **Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana**

Col·laboradors: PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, BURRIEL, NATÀLIA SANZ, CARLES LLUCH, RÍ, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, ANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
© COPISTERIA GRÈVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

La colla dels tafaners també ens volem afegir a aquesta xicoteta, xicoteta perquè aquesta gent de La Veu de Benicarló no és de la que fa massa calendari amb açò dels aniversaris, a no ser que siga el número 1000, que això sí que serà sonat, celebració dels 20 anys de Veus al carrer. És per això que després de quasi 20 anys nostres, no hem estan tots els 20 però poc ens ha faltat, de traure-li els colors al personal benicarlando que segons el nostre parer s'ho mereixia, demanant disculpes per si algú s'ha pogut sentir ofés (que hi farem, són coses que poden passar), hem pensat que la millor manera d'aportar el nostre granet de sorra és veure com ha canviat aquest Benicarló nostre durant aquest llarg període de crítica amb somriure... sí és que ha canviat. Doncs, apa, ací teniu la nostra aportació temporal, que com veureu... pot ser siga vigent. Com l'última!

La veu 249. La plaça de la prosti...

L'última que ens faltava escoltar. Segons sembla són tan, tan i requetetan grans les ganes del nostre alcalde per fer alguna cosa en aquest lloc que l'ha d'utilitzar com siga. El Pa i porta i alguna cosa més es realitzarà damunt d'aquesta rocambolesca plaça, però sense encendre les faroles i a un raconet. Igual ens fiquen a la policia per a que ningú se'n vaja del lloc estipulat, no siga cas que prenguen mal. I per cert, si això passa, de qui serà responsabilitat? Primer el profit que deixar l'oportunitat. Fins on hem arribat per traure vots

La veu 365. Corre la llengua

També hi ha qui la llengua la viu compromesament. És el cas del nostre alcalde i del regidor Marcos Marzal que van assistir al pas per la ciutat de la Flama del Correllengua amb tots els alumnes de 3r i 4t d'ESO (els de les monges i tot!). Ara,

text LA COLLA DE TAFANERS

no és fàcil d'oblidar la cara de pomes agres el regidor esportiu MM. Devia estar ell de guàrdia o hi va acudir per fidelitat lingüística?

La veu 499: Ja hi tornem

En el discurs de presentació del Certamenn, el mantenidor, Jordi Cid, es veu que amb l'emoció del moment va tindre un lapsus i en nomenar a la premsa local se li va oblidat la degana de Benicarló. Perquè no li torne a passar, com apotecari segurament ho sabrà, rabos de panses i una subscripció a La Veu, remeis infalibles

La veu 569. Pels pèls

Un tafaner ens fa veure que tots els alcaldes que hem tingut des de l'arribada del nou

sistema democràtic han dut bigot. El doctor Febrer, l'advocat Rambla, el pèrit Mundo i el mestre Escuder. Domingo sembla prou barbarec com per deixar-se créixer un mostatxo amb garanties...

La veu 576. MUCBE

Una parella vinguda de fora es va quedar amb les ganes de poder

veure la exposició, Almansa 1707, que està exposada al nostre museu. Raó: s'estava desempaquetant i endreçant els ninots indultats. I és que el folklore ho pot tot, fins i tot després de tres-cents anys. I és que, tot i encara cap per avall, el folklòric Felip V continua "Ofrenant noves glòries a Espanya".

La veu 641. On anirem a parar!

Ara resulta que els plens del nostre ajuntament estan supeditats a l'interés general ... del futbol espanyol. Els tafaners devem ser rara avis perquè no acabem d'entendre aquest tipus de mesures. O siga, que podem concloure que els nostres governants només funcionen quan la piloteta no roda. Vinga, que governar, en aquest país, és cosa de pilotes, que diria un castizo. On anirem a parar!

La veu 714. La mare de totes les inauguracions

Ja ha parit la burra! Vull dir que ja tenim la font inaugurada... I la veritat és que no van fer massa soroll: entre el fret que feia i l'interés que han manifestat els benicarlandos la cerimònia més pareixia un soterrar de duro que una altra cosa. Pobre Kuen-ca, que el van deixar més sol que la una en la inauguració de la font de la plaça, amb la il·lusió que li devia fer donar totes les explicacions al respectable. Doncs res, només els seus companys de banqueteta es van personar a l'acte. Això sí, acompanyats de les seues il·lustres esposes. Totes, menys la delmillorcaldeendècades... es va trobar a faltar a la primera dama benicarlanda. Els de l'oposició ni van aparèixer. Això deu ser el que en diuen falta de respeto institucional.

La Veu 820. Pilona de saldo

Açò de la pilona assassina, justiciera, o com li vulguen dir, sembla ja un serial d'eixos

ve de la p gina anterior

sudamericans però en versió per a babaus. I és que després de l'història d'agressions a vehicles que ha protagonitzat aquest element urbanístic (punt de mala hostia?), al regidor Marzal, responsable d'aquests afers, no sé li ha ocorregut una altra cosa, per dir que en fa alguna per solucionar-ho, que... fer pintar davant i darrere la piona, amb groc ben lluent i gros, un STOP. Què no li ha semblat ben clar que fins i tot la Guàrdia Civil té clar que el trasto eixe no funciona bé? Amb la pintada vol deixar ben clar que ell té la solució, per això pinta, i que els agents de la Guardia Civil de l'altre dia, als que la piona els va atacar amb traïdoria pel darrere, no van fer l'stop. Vol dir que els de la benemèrita són també uns infractors de les normes? Vol dir que els més de vint-i-cinc vehicles, inclosos els dos del cuerpo, que han rebut l'investida salvatge d'aquest fal·lus, no tenien altra cosa a fer que esperar el seu atac furibund per després deixar-se anar qual una nit boja? Sigmund Freud és possible que tingués alguna cosa a dir, no?

La veu 997. COM A BARCELONA

A la ciutat comtal l'alcalde Colau ha fet uns experiments amb uns lavabos públics per a senyors en què tothom veu com l'usuari orina (d'esquena, això sí) i els més atents poden fer un pronòstic sobre la situació prostàtica del pixaner. Ací podem pensar que l'alcalde Miralles ha anat més lluny i no es limita a col·locar miccionadors sinó que en un lloc discret ha ubicat comuns per poder fer aigües majors a la vista dels vianants. De tota manera ací no és la primera vegada que surt aquest replegamerdes entre contenidors. Deu ser que entre alcaldes s'ho diuen i la d'allà ha copiat el que nosaltres ja vam traure i comentar fa temps. Bromes a banda. N'hi ha de molt porcs en aquest poble!

25 ANYS DE MOSTRA DEL LLIBRE

BENICARLÓ ES DECANTA PER LLUITAR CONTRA LES LARVES DEL MOSQUIT

text REDACCI foto JMARTIN

Benicarló ha portat a terme 11 tractaments dirigits a controlar la població de mosquit tigre en espais públics i de gestió municipal des de l'última setmana del mes de març fins a ara. A més, l'Ajuntament ha demanat la col·laboració dels veïns a l'hora de reduir la població del mosquit, comprovant possibles espais amb aigua entollada (poals, tests, piscines de plàstic, arquetes, etc.).

Les zones on s'han portat a terme els tractaments corresponen a zones humides amb presència permanent d'aigua (desembocadura de la rambla d'Alcalà, desembocadura de la rambla de Aiguadoliva, tram intermedi de la llera de la rambla d'Alcalà a l'altura del camí de Artola) i també en zones amb presència d'aigua estancada (com la xarxa municipal de clavegueram) o la zona de l'emissari submarí i altres zones disperses amb presència de tolls. Els tractaments es realitzen de manera ordinària i periòdica en els punts esmentats cada 10 dies, d'acord amb el cicle vital del mosquit tigre. També es porta a terme un programa de revisió i seguiment per a comprovar l'efectivitat dels tractaments aplicats. És realitzen tractaments addicionals en cas d'episodis de pluja, que generen noves zones d'aigua entollada, a més de realitzar un escombrat de la matèria activa del tractament anterior en la zones amb aigua permanent, i que requereixen la realització de tractaments immediats, establits en 48 hores.

Per això, la programació preestablida ordinària es modifica per a aquest ajustament. les fumigacions es realitzen en coordinació amb el pla de baldeig mixt del servei de neteja de vies públiques, de manera que la realització de tractaments en embornals es realitza 48 hores després del baldeo amb aigua de cada sector. Els productes que s'utilitzen són completament innocus, tant per a l'hàbitat com per a la resta de la fauna i tampoc presenten toxicitat per als humans. Així, en zones d'hàbitat amb aigües permanents com rambles s'utilitza el *Bacillus thuringiensis*, mentre que en zones d'aigües brutes retingudes sense renovació els experts es decanten pel Diflubenzuron, que és un inhibidor del procés de síntesi de la

quitina. Els tractaments en cap cas tenen com objectiu eradicar la població de mosquit, sinó controlar l'insecte en el seu estat larvari, ja que està demostrat que els tractaments realitzats en la fase adulta dels mosquits són del tot ineficaços. De fet, la fase adulta té una durada entre 2-4 dies i els tractaments es realitzen mitjançant productes de síntesi que de realitzar-los, se sotmetria a l'entorn a situacions de risc químic. S'insisteix que les accions de control més eficaços són sobre els estadis larvaris. A més de les molèsties que ocasionen les picades, el mosquit tigre és un vector de malalties greus com el dengue, chikungunya, malària, virus del Nil Occidental, febre groga i altres. L'aparició durant aquesta setmana de tan alta presència de mosquit i per tant les picades a Benicarló, obeeix a l'episodi de pluges del dia 1 d'agost, i l'aigua que s'ha emmagatzemat en diversos receptacles en aquest episodi. D'acord al cicle biològic, aquesta generació s'ha desenvolupat en aqueixos nínxols de criatura. També cal tenir en compte que a diferència del mosquit autòcton, amb activitat a primera hora del matí o a últimes de la vesprada i nit, el mosquit tigre té activitat diürna. A més, les reaccions al·lèrgiques a la picada són més intenses, pel que dona la sensació que hi ha més picades que en anys anteriors. Cal recordar que Benicarló es troba en zona d'alt risc per estar situat en primera línia de la franja litoral.

ENTREVISTA A ANTONI GÓMEZ

text JOSEP MANUEL SAN ABD N

Antoni Gómez (Sagunt, 1960), porta una llarga trajectòria com a escriptor i ha conreat diversos gèneres literaris. Ha publicat recentment *Maleïts entrepans* (Onada edicions), una novel·la que reconstrueix el món del seu poble durant la dècada dels anys 60 del segle passat. Sobre aquest llibre hem mantingut amb ell la següent conversa.

La novel·la sembla que vol ser un homenatge als morts.

És possible, un homenatge inconscient, si de cas. John Berger deia que els escriptors som els secretaris dels morts. En el meu cas la novel·la naix del sentiment de perplexitat davant del pas del temps, una de les meues obsessions creatives. Qui sap si la literatura, que permet la plasmació amb paraules del temps passat, ens crea certa il·lusió d'eternitat. Aquest tema no és qualsevol cosa, és una qüestió essencial de la vida. El temps tot ho devora, no hi ha solució ni alternativa possible davant d'aquest procés inexorable, tot passa, tot és fràgil i fugisser. Al llarg d'una vida humana no fem més que acumular pèrdues: la infantesa, l'adolescència, la joventut, la maduresa, l'ancianitat, la mort...És la vida, cal acceptar-ho.

Quina part hi ha d'autobiografia i quina part de ficció en el llibre?

Autobiografia i ficció estan barrejades al llarg del llibre. Ara bé, mai no he pretès escriure una crònica autobiogràfica, una crònica memorialística de la infantesa, en absolut. Per això hi ha personatges inventats, totalment inventats, amb altres que tenen un perfil més autobiogràfic: persones que vaig conèixer sent un infant, allà pels anys seixanta i setanta del segle passat, i que gran part de les quals estan mortes. En alguns casos, tot i que porten anys mortes, la memòria és molt benèvola i sembla que encara puc escoltar el matís de les seues veus, dels seus gestos, la configuració exacta dels rostres. La memòria és franca i precisa. En altres, és més imprecisa i utilitza obertament el recurs de la imaginació.

Per què situes l'acció del llibre en un bar?

Perquè l'acció de la novel·la transcorre en un bar, el bar familiar de la meua infantesa. Un bar és un xicotet teatre de la vida, de les glòries i de les misèries de la vida, sobretot per a les classes humils, per a la gent que no té cap altra distracció més que compartir una tertúlia o jugar a les cartes o el dòmino amb els companys del bar. És un micromón molt interessant, la veritat.

La majoria dels personatges que apareixen en el llibre són perdedors. Ha estat una elecció conscient?

Justament per això, perquè la gent que apareix pel bar és de procedència humil, treballadors del camp o de la ciutat que han patit moltes misèries en la vida; la guerra, la postguerra, el franquisme...poden semblar perdedors. Però no ho tinc tan clar. Si considerem perdedors a aquells que mai no han participat del poder, polític, social o econòmic, o que si de cas l'han patit en carn pròpia, potser ho siguen. Però cal tindre en compte que, malgrat tot, l'ambient del bar els feia feliços i compartien fins i tot una evident harmonia. Les seues rutines diàries estaven lligades al micromón del bar.

Quina importància ha tingut per a fer el llibre el castell i la part antiga de Sagunt?

Molta importància, clar. El barri de la ciutat vella és l'entorn on s'ubica el bar, on transcorre l'acció de *Maleïts entrepans*. I la ciutat vella de Sagunt és un barri on estava la jueria, una de les més importants del País Valencià. El castell era l'espai dels jocs dels més menuts. Aleshores, com passava per tot arreu, la vivència de la infantesa estava íntimament lligada a la natura: els rius, les marjals, l'horta, la muntanya; els espais patrimonials, els castells, les torres, les muralles, etcètera. Eren espais habitats pels infants. Ara tot això ha desaparegut. En el cas de Sagunt, atapeït d'història fins la medul·la, este fenomen era molt evident. Per este motiu per al narrador de la novel·la són tan importants els veïns vius, els veïns que formaven part de la seua memòria, com els veïns morts, els que formaven part de la història.

Senyora Garcia:

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista...

text EL LECTOR

És ben clar que he de començar demanant disculpes pel deslligo de la setmana passada. Llàstima de paper, llàstima de tinta. Reconec que no hi va vaig estar -tampoc- encertat i que si algú, amb motiu, s'ho va agarrar com una falta de consideració que sàpiga que de bona veritat estic penedit i intentaré no fer-ho més.

De fet, avui miraré de centrar-me i no caure en l'habitual tendència a la boutade. Anem a pams. He llegit amb interès l'article de Joan Heras sobre Fernando Pessoa. S'hi fa referència a L'any de la mort de Ricardo Reis, una novel·la de Jose Saramago, que recordo amb molta tendresa perquè -ai, deu ser ridícul això- em vaig emocionar mentre la llegia. També la recomano, també. La tria de versos feta pel seu col·laborador m'ha encisat. Si no s'ho ha mirat amb el temps necessari li recomano que es prenga uns moments i torne a llegir-s'ho: «totes les cartes d'amor són ridícules». Per això precisament en deuen acabar tantes fetes bocinets.

Jesús Maestro entrevista Alicia Coscollano que ha escrit un llibre sobre Carles Santos. És evident que Santos no és un destructor de pianos, ans al contrari, em consta que se'ls estima gairebé d'una manera sacrílega perquè els tracte com si tingueren vida pròpia. Un geni. Aprofito l'avinentesa per confirmar que jo també sóc seguidor de La Calamanda, la pàgina web que administra (es diu així) Alicia; és fresca, original, alternativa i té uns col·laboradors -ella mateix- que m'agraden molt. Especialment genials són els articles d'un xicot que li diuen Guzman que surt retratat amb un gat al braç i que amb una gràcia i un enginy punyents les diu pel broc gros. M'agrada molt, ja li dic. No coincideixo massa en el seu punt de vista animalista, però què li hem de fer? No, no vull dir que ser antitaurí siga una moda, que sempre n'hi ha hagut d'antitaurins, però és que ara diràs que els bous de carrer s'hagen convertit en un crim de lesa humanitat. I aquestes bestioles, senyora Garcia, no fan més que guanyar-se les garrofes que es mengen; és clar que s'estressen, tant com jo quan vaig a treballar i mi no em defensa ningú. Un dia o altre en parlarem en profunditat de tot això. Bé, que el que hem de fer és comprar-nos el llibre d'Alicia Coscollano, llegir-lo i escoltar Carles Santos.

Els tafaners aquests que cada setmana burxen i burxen són tots una colla de pudents. No hi ha res que els parega bé. Sempre troben el detalllet fotor per posar-se amb els mateixos de sempre. Quan dic els mateixos de sempre vull dir

els que manen. Xè que els deixen tranquils. Veig que el regidor de Cultura està esdevenint el boc expiatori (es diu així?) de tots. Dels del partit de Rato, des del partit de Jordi Cañas i fins i tot de vostés que se suposa que són d'una «corda» pareguda. Per cert, per cert, ara que parlo del PP i dels Ciudadanos/Ciudadans. Què volen aquesta gent demanant la dimissió del Conseller d'Educació per unes declaracions favorables a l'anomenat procés català? Però què volen? Si ells són successors directes, directes insisteixo, de personalitats que han fundat el seu partit -Manuel Fraga, per exemple- i que han estat en consells de ministres quan Paca la Culona signava penes de mort! Per caritat, que no ens vinguen novament amb fantasmes del catalanisme, que ja n'hi ha un fart.

Ah, ja veu, he acabat de mala gaita. I això que ara vénen festes. I, si puc, aniré a vore els bous i confio xalar-me'n i, sobretot, que ningú prenga mal.

PRETEMPORADA

text VICENT T. PERIS

Que ningú no pense que aquestes setmanes que no he acudit a la cita que tinc amb tots vostès han estat per voluntat pròpia. Res més lluny de la realitat. Vull deixar constància de que no he fet vacances, com suposo que tothom haurà pensat. No, no he fet vacances, no, no les he fet. Ni tampoc estic de vacances, no. Lo papa va tenir la brillant idea de fer-me anar treballar a un hotel. Va dir que ja anava sent hora de col·laborar a l'economia familiar, que de la seua pensió no podíem viure quatre persones amb tanta folgança, i que els meus estudis s'estaven allargant una mica més del que ell tenia previst quan vaig fer la meua entrada triomfal a la facultat de periodisme. Així va ser. Vaig treballar al llarg de mes i mig a un establiment hotelier arreplegant llençols i tovalloles brutes de les habitacions dels turistes. La feina era esgotadora. No sé com he pogut aguantar tant. Arribava a casa rebentat i no tenia ganes de fer res més que tirar-me al sofà a descansar. Aquest any estudiaré fort, vull acabar i exercir de periodista perquè el papa m'ha dit que el proper treball que em buscarà si no acabo aquest any d'estudiar serà al camp. Però no per a l'estiu, sinó per a tot l'any. Així és que vaig a posar-me a estudiar com un boig per tal de ser un brillant periodista, presentar un telenotícies, i ser famós. Moderar tertúlies, entrevistar gent interessant, dirigir debats...

Ara ja vaig a entrar de ple en el tema que ens ocupa que no és un altre que la pretemporada del nostre estimat Club Deportivo Benicarló

Justament avui dimecres, que és quan estic escrivint aquestes línies, està jugant el tercer partit de pretemporada al camp del Remolins Bitem. Si abans d'acabar me n'assabento del resultat, els el posaré, si no, la propera setmana tindran la informació.

Fins ara el CDB ha jugat dos partits. Lo primer a casa contra

el Càlig. No sé exactament el motiu del canvi de camp. Lo papa m'ha dit que tradicionalment aquest partit es jugava a Càlig amb motiu de les seues festes en honor a sant Llorenç màrtir, que va morir cremat -més que cremat socarrat- amb unes graelles a mans dels sicaris del l'emperador romà Valerià fa més de mil set-cents anys. No sé si serà per això però algú el va fer patró dels cuiners, cosa que -tot siga dit- em sembla una mica macabra. Després d'aquest pinzellada cultural, que ajuda a contextualitzar la meua explicació, continuaré amb la meua crònica.

Aquest partit va ser guanyat pels nostres, que li van marcar tres gols a Càlig, mentre que ells només ens en van poder posar una vegada la bimba dins la xarxa. Partit típic de pretemporada, on es van perfilant les línies mestres del que serà el nostre equip al llarg del campionat que ben aviat començarà. L'objectiu és mantenir la categoria, com l'any passat, i amb més gent de casa.

Lo segon partit es va jugar al camp del Sant Jordi, ciutat que ha canviat la seua primera autoritat per un xicot jove amb barbata que té molta presència. M'han dit que només es va presentar una candidatura, però no he tingut temps de contrastar la informació. Això ho dic perquè he sentit dir que hi ha qui segueix tot allò que s'escriu a aquesta publicació amb una lupa amb molts d'augment. I jo no vull que ningú no em castigue, així que avisat està qui siga. Lo resultat del partit va ser de zero a un. També va ser un partit típic dels que es juguen per a preparar la lliga, amb molts de canvis i moltes proves. Almenys això és el que suposo, ja que no vaig anar a cap dels dos per obvis motius que ara mateix no estic en condicions d'explicar.

Ara ja acabo. La setmana que ve més. M'ha dit el senyor director gerent d'aquesta publicació que aquesta setmana fa vint anys que La Veu va sortir als quioscs per primera vegada. Tota una gran fita que cal celebrar com es mereix i agrair a tots aquells que l'han feta possible al llarg d'aquest quatre lustres.

JOAQUÍN DIESTE, MEDALLISTA AL NACIONAL MÀSTER DE SARAGOSSA

text i fotos CNB

Els passats 23-26 de Juliol, en la piscina del complex esportiu "El Olivar" de Saragossa, es va disputar el campionat d'Espanya de natació MÀSTER d'estiu.

El club Natació Benicarló va estar representat per Joaquín Dieste. El veterà nedador benicarló que està participant, a més, a més, durant tot l'estiu, a la copa d'Espanya d'aigües obertes, va participar en 5 proves (50 papallona i 100, 200, 400 i 800 metres lliures).

L'actuació de Dieste va ser molt destacada, aconseguint bons resultats en totes les proves disputades, especialment als 800 lliures, on va ser medallista de bronze nacional, a la seua categoria d'edat.

La intensíssima activitat competitiva de Joaquín durant l'estiu, junt a la dura preparació dels seus entrenaments diaris en la piscina municipal, continuen sent un exemple de superació constant i un referent per a tots els joves esportistes del Club Natació Benicarló.

Còpies Color, Blanc i Negre, Plànols, Digitals
Llibreria: Infantil, Adults, Text
Còpies GRAN FORMAT

No deixes per a demà el que pugues fer avui
i abans de tombar-te a l'hamaca...
Reserva els llibres de text!

Copisteria Llibreria Grèvol
C./ Sant Blai, 2 - Tel. 964 475698
12580-Benicarló

CONTACTA AMB "LA VEU DE BENICARLÓ":
twitter: @Elstafaners mail: veubenicarlo@gmail.com

Trek del Manaslu: no va poder ser.

text i foto TONYO FIBLA

02.- En acabar el treball es reuneixen els tres. En primer lloc cal decidir les dates.

A Daju li interessa agarrar el pont del Pilar, a Bhai li és més o menys igual i Baje vol estar els dies 23, 24 i 25 a Kathmandu perquè són les festes de Thiar, les segones festes més importants de Nepal.

Volen estar uns 25 dies de vacances, en els quals s'han d'incloure els dies de viatge. Seran dèsset o divuit dies de trekking, dos o tres abans i dos o tres després, més els de viatges. Justet.

Al final decideixen sortir el 2 d'octubre i tornar el 26 amb la particularitat que agarraran el final de de Dashain (les festes més importants de Nepal) i Thiar, les segones.

Baje els adverteix que poden tenir algun problema amb els permisos de trekking. Si surtren el 2 de Barcelona i apleguen el 3, a Katmandu és la festa de la Tika, dia més important. L'administració estarà tota tancada, aquest dia i els dos següents. Si volen començar el trek el dia sis haurien de tenir els permisos enllestits abans.

Una vegada tot decidit fan la compra i ...

– Ja està! Ja ho tenim! El 2 d'octubre cap a Nepal.

El diumenge per la nit torna Kanxa d'esquiar, pica a Baje i li pregunta com estan les coses.

– Ja tenim els bitllets. Sortim el dia 2 d'octubre. Ells tornen el dia 26. Jo el 30 de novembre.

– En quina companyia voleu?

– En QA.

– En QA a eixe preu? Jo pensava que anàveu amb una companyia d'eixes no massa segures. Ara miraré com estan les coses i ja vos diré alguna cosa.

El dia següent Kanxa li torna a trucar preguntant-li els números de vols ja que, encara que no ha pogut agarrar

l'oferta, ha pogut aconseguir un bon preu comparat amb altres vegades que ha anat a Nepal.

A partir d'aquest moment els quatre amics comencen a pensar qui trek faran: el Mustang és molt car, l'Everest hi ha dos que l'han fet, l'Annapurna també l'han fet dos, ... Ja veurem.

Al final es decideixen per fer el trek del Manaslu. Els locals li diuen Manasulu o Manasalu.

Ara cal demanar pressupostos.

Cadascú se n'encarrega de demanar-ne a agències de confiança en les que ha anat.

Als poc dies ja tenen els resultats: T els demana 1300 €, R els en demana 750 i W els en demana 665.

– W és de confiança? – pregunten amb insistència.

Baje els conta que quan va fer el trek dels Annapurnes el cap de l'agència W se'n va fer càrrec d'ells quan va veure que el seu guia era un incompetent i gatolí.

– És de tota confiança. Us ho asseguro.

Passen els mesos i de tant en tant (Bhai prou a sovint) van parlant del seu projecte fins que un dia Didi truca a Baje a veure si podia afegir-se a la colla.

– Per què no ha de se possible?

– Per si ho teniu tot tancat o per si hi ha algú que no li sembla bé ...

– Què dius, xica! Que mos coneixem tots de tota la vida ...

Total que als pocs dies amb la informació que li passa Kanxa sobre els vols, Didi es compra els bitllets amb una petita pega: sortim junts de BCN però a Doha ella ha d'estar tres hores més i aplega a KTM amb aquests retard i torna al poble un dia més tard. Però com Didi és viatgera no té cap problema en anar sola.

Com els dies que han d'estar a Kathmadu no estaran en cap hotel i ho faran en ambients familiars cal portar algun regalet. Baje se n'encarrega de fer un llistat de coses i per a qui han de ser.

Passen els dies volant, les setmanes i els tres mesos que faltaven i ja estan a 1 d'octubre. Demà se'n van.

BENICARLÓ

Festes Patronals 2015

Del **22** al **30** d'agost

@FestesBenicarlo
#FestesBlol5

Festes Patronals de Benicarló.
Vine i disfruta-les

www.ajuntamentdebenicarlo.org